

การผจญภัย แห่งความเชื่อ

รูเบน ออลชีวส์ดี

Faith Journey

การผจญภัยแห่งความเชื่อ
อรัมภบทพันธสัญญาในพระคัมภีร์

รูเบน ออลชีวส์คี (Ruben Olschewsky)

จัดพิมพ์โดย

www.fatheroflove-thailand.com

เมษายน 2020

© มารานาธา มีเดีย, 2020

danutasn@gmail.com

สารบัญ

คำนำ.....	5
คำมั่นสัญญา	7
พระสัญญาของพระเจ้า.....	18
การตอบสนองของมนุษย์ต่อพระสัญญาของพระเจ้า	29
พระสัญญาแห่งมรดก	41
พันธสัญญาใหม่.....	49

คำนำ

ในพระคัมภีร์มีการอธิบายถึงความหมายของคำว่า พันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่ในหลากหลายมุมมอง มีหลายคนเชื่อว่าพันธสัญญาทั้งสองนั้นหมายถึงสองยุคแห่งการประกาศข่าวประเสริฐซึ่งแบ่งแยกโดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ บรรดาผู้เชื่อทั้งหลายในยุคก่อนที่พระเยซูคริสต์ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนถือว่าอยู่ภายใต้ “ธรรมบัญญัติของพระเจ้า” (under law) และบรรดาผู้เชื่อทั้งหลายในยุคหลังถือว่าอยู่ภายใต้ “พระคุณของพระองค์” (under grace)

หนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์ให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่ดังที่ถูกเผยในพระคัมภีร์ เหมือนอย่างประสบการณ์ส่วนบุคคลในการเดินทางแห่งชีวิตคริสเตียนของเรา จากประสบการณ์แห่งพันธสัญญาเก่าที่จะนำไปสู่ประสบการณ์แห่งพันธสัญญาใหม่ เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้ คือ เพื่อที่จะสำแดงให้เห็นว่าข่าวประเสริฐของพระเจ้านั้นเป็นที่ “นิรันดร์” “เพราะว่าที่แท้จริง เราได้รับข่าวประเสริฐแล้ว[หลังกางเขน] เช่นเดียวกับพวกเขาเหล่านั้นด้วย [ก่อนกางเขน]” (ฮีบรู 4:2)

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าการเข้าใจถึงพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่เป็นส่วนประกอบสำคัญของพระสัญญาแห่งการประกาศข่าวประเสริฐของความชอบธรรมโดยความเชื่อ

หนังสือเล่มนี้มีจุดมุ่งหมายในการอธิบายถึงวิธีเรียบง่าย ที่มนุษย์ชาติมีปฏิกริยากับพระเจ้าในระดับปัจเจกบุคคล มีบางครั้งเมื่อเราเข้าไปใกล้พระเจ้าและเราได้สัมผัสถึงความสุขของความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับพระบิดาของเราที่สถิตอยู่บนฟ้าสวรรค์และพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราเลือกเดินบนเส้นทางของเราเองโดยการแยกตัวออกจากพระองค์ เราจะต้องเผชิญกับผลที่จะตามมาที่เราไม่ได้เชื่อมต่อกับพระเจ้า ด้วยประสบการณ์ทั้งสองนี้ พระเจ้าทรงพากเพียรที่จะสอนเราตลอดเวลาและทรงรอให้เรายอมเชื่อเชิญพระองค์ทรงเข้ามาเติมเต็มพระอุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ให้อยู่ภายในตัวเรา

ปัญหาคือมันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเราที่จะแยกแยะว่าอะไรคือน้ำพระทัยของพระเจ้าและสิ่งใดที่เราคิดที่ควรเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ เราได้ยอมจำนนตัวเราแก่พระเจ้าและยอมเชื่อเชิญพระองค์ทรงเข้ามาทำงานในจิตใจของเราจริง ๆ แล้วรียัง หรือว่าเรากำลังมุ่งเป้าไปยังจุดหมายที่จะบรรลุพระสัญญาของพระองค์ในทางที่เราคิดไปเองรีเปล่าว่าดีที่สุด

เราจะต้องทำอย่างไรเพื่อที่จะบรรลุไปยังหนทางที่เราสามารถกล่าวได้เหมือนอย่างที่เราเคยพูดที่พระเจ้าตรัสว่า

“เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ เราได้ยื่นอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา”
(ยอห์น 5:30)

ไม่ครั้งใดก็ครั้งหนึ่งในชีวิตของคริสเตียนทุกคนต่างเคยเกิดความสงสัยในการเดินทางของพวกเขาว่าพวกเขาเหล่านั้นกำลังปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจริงๆหรือไม่ ดังนั้นจึงขอให้หนังสือเล่มนี้เป็นพระพรแก่ท่านผู้อ่านทุกท่านและช่วยให้ท่านสามารถพิสูจน์ความเชื่อของท่านว่าเป็นความจริง

คำมั่นสัญญา

ตอนข้าพเจ้าเป็นเด็ก ข้าพเจ้าเคยเผชิญกับความผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะคำมั่นสัญญาของคนอื่นที่เคยสัญญาอะไรให้กับข้าพเจ้า แต่พวกเขากลับไม่ได้รักษาคำสัญญาเหล่านั้น ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าท่านก็เคยประสบกับเหตุการณ์เหล่านี้เช่นเดียวกับข้าพเจ้าจากคนรอบตัวของท่านเอง ไม่ว่าจะเป็น คุณพ่อ คุณแม่ เพื่อนสนิท หรือคนใกล้ชิดของท่านต่างเคยสัญญาอะไร แต่พวกเขากลับไม่ได้รักษาคำกล่าวกับท่านเอาไว้ ความผิดหวังนี้ทำให้ท่านเกิดความระแวงฝังลึกเข้าไปในใจ ความทรงจำเหล่านี้จึงเป็นเหตุของความไม่ไว้วางใจ ไม่เชื่อใจคนที่ม้อ่านาจเหนือกว่าและไม่เชื่อใจคนใกล้ตัวเช่นกัน เรามักจะถูกสอนไปในทางอ้อมเพื่อที่จะป้องกันตัวเราเองจากความผิดหวังได้หลายหนทาง

หนึ่งหนทางที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ในการพยายามควบคุมความผิดหวังของตนเอง คือ การทำอะไรๆด้วยตัวข้าพเจ้าเอง อย่างน้อยวิธีนี้ หากสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาตั้งใจจะทำให้เกิดความผิดพลาดล้มเหลวหรือไม่ได้บรรลุตามเป้าหมายที่คาดหวังเอาไว้ ความผิดหวังเช่นนี้ก็มาจากตัวข้าพเจ้าเอง ลองพิจารณาแหล่งกำเนิดของครอบครัว

แล้วพระเจ้าตรัสว่า "ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครัวฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้า และฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด" (ปฐมกาล 1:26)

เมื่อพระเจ้าตรัสกับพระบุตรของพระองค์ว่า ‘จงให้เราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของเราตามอย่างของเรา’ ดังนั้นพระองค์ได้ทรงเปิดเผยถึงความสัมพันธ์ที่พระองค์ทรงมีต่อพระบุตรของพระองค์ซึ่งได้ถูกปรากูบนแผ่นดินโลกโดยผ่านชีวิตแห่งการสมรสของคู่ชายและหญิงที่แต่งงานกันครั้งแรก “พระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์ ดังนั้นชายจึงเป็นศีรษะของหญิง”(1 โครินธ์ 11:3) พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเศียรทรงอวยพระพรแก่ผู้ที่อยู่ภายใต้พระองค์ คือ พระเยซูคริสต์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มัทธิว 3:17, มาระโก 1:11)

ในทางเดียวกันอาดัมมีหน้าที่เลี้ยงดูและสนับสนุนเอวา ถ้อยคำของอาดัมเป็นพระพรและหนุนใจแก่เอวา ความสัมพันธ์ของทั้งสองได้เผยถึงพระฉายาลักษณ์และพระสง่าราศีของพระเจ้าให้ประจักษ์แจ้งแก่จักรวาลทั้งปวง ถ้อยคำแรกที่อาดัมกล่าวกับเอวาถูกบันทึกไว้ในพระธรรมปฐมกาลซึ่งกล่าวไว้ว่า

ชายนั้นจึงว่า "นี่แหละ กระดูจากกระดูของเรา เนื่องจากเนื้อของเรา จะเรียกคนนี่ว่า "หญิง" เพราะคนนี้ออกมาจากชาย" (ปฐมกาล 2:23)

ถึงแม้เราจะไม่ได้เรียกคำกล่าวเหล่านี้ว่าเป็น "คำมั่นสัญญา" แต่คำกล่าวเหล่านี้ได้แสดงถึงความสัมพันธ์อันสนิทสนมระหว่างคนสองคนที่ได้ผูกพวกเขาเอาไว้ด้วยความสัมพันธ์อันใกล้ชิดของความเชื่อใจ ลองพิจารณาดูว่าถ้อยคำเหล่านี้จะหว่านความรู้สึกของความใกล้ชิด ความรักและความห่วงใยในใจของเอวาได้มากขนาดไหน ด้วยคำกล่าวเหล่านี้อาดัมได้เปิดเผยถึงแหล่งกำเนิดของนาง นางออกมาจากร่างกายของอาดัมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่เขารักอย่างลึกซึ้ง ถ้าความรักสามารถมองเห็นได้รอบตัวของพวกเขา คงจะมีภาพแห่งความรักที่ส่องประกายอย่างงดงาม สำหรับมนุษย์ที่ล้มลงในความบาป ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจะเข้าใจถึงความรักอันบริสุทธิ์เช่นนี้ที่ปราศจากความเห็นแก่ตัวซึ่งมีอยู่ก่อนที่ความชั่วได้เข้าไปปนเปื้อนจิตวิญญาณของมนุษยชาติให้มีตมด้วยความบาป

ให้เรามาใคร่ครวญถึงเหตุการณ์การล่อลวงและการล้มลงในความบาปของมนุษย์พร้อมกับผลกระทบต่าง ๆ ที่ได้ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างอาดัมและภรรยาของเขา โปรดพิจารณาเรื่องนี้ให้ดี ก่อนอื่นเราจะเขียนแบบสั้นๆ ถึงสิ่งที่พระคัมภีร์ได้บันทึกเกี่ยวกับการล้มลงในความบาปของมนุษย์

- เราได้กล่าวถึงการทรงสร้างของมนุษย์ไปแล้ว (ปฐมกาล 1:26)
- พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในพระฉายาลักษณะของพระองค์ (ปฐมกาล 1:27)
- พระเจ้าทรงสถาปนาให้มนุษย์อาศัยอยู่ในสวนเอเดน พระองค์ทรงอธิบายถึงอาหารการกินการทำงานและวิธีการพักผ่อน (ปฐมกาล 1:29-2:15)

พระเจ้าทรงสอนมนุษย์เกี่ยวกับการปกครองอาณาจักรของพระองค์ อาณาจักรของพระเจ้าขับเคลื่อนด้วยความรักซึ่งไม่สามารถใช้การบีบบังคับแต่ต้องเกิดจากพื้นฐานแห่งอิสรภาพของความคิดเห็น ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์มีสิทธิ์เลือกเองที่จะเชื่อฟังพระองค์หรือไม่เพื่อเป็นการมอบเสรีภาพในการดำเนินชีวิตของพวกเขา พระเจ้าทรงอธิบายแก่มนุษย์คู่แรกว่าในสวนเอเดนมีต้นไม้ต้นหนึ่งที่ได้รับชื่อพิเศษว่า “ต้นไม้แห่งการรู้ดีและรู้ชั่ว” ต้นไม้ต้นนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งอิสรภาพอย่างแท้จริงที่อาดัมและเอวาได้รับ พวกเขา มีสิทธิ์ที่จะเลือกเองว่าพวกเขาจะดำเนินชีวิตไปในทางไหน จะเลือกที่จะฟังพระเจ้าและทำตามการชี้แนะของ

พระองค์หรือจะเลือกอิสรภาพและเดินตามหนทางของตนเอง หากไม่มี ต้นไม้ต้นนี้อยู่ในสวนก็จะไม่มีการแสดงออกถึงเสรีภาพในการตัดสินใจ เพราะจะไม่มีโอกาสในการแสดงความปรารถนาที่จะเลือกกบฏต่อพระ ประสงค์ของพระเจ้าที่ได้ทรงเปิดเผย อาดัมและเอวาถูกสร้างขึ้นมากด้วย อุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบและด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่มีความปรารถนาที่จะ เป็นกบฏต่อพระเจ้าซึ่งต่างจากความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ที่ ล้มลงในความบาป ตรงนี้เราสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงยอมเสี่ยงมาก ขนาดไหนเพื่อให้มนุษย์สามารถมีอิสรภาพได้เพราะในที่สุดพระเจ้าจะ ทรงชำระค่าของความบาปด้วยพระองค์เองถ้าหากมนุษย์เลือกที่จะเป็น กบฏ (ปฐมกาล 2:16,17)

ในฉากนี้เราได้พบกับตัวละครอีกตัวหนึ่งและนั่นก็คือ งู ซึ่งมัน “ฉลาด กว่า” บรรดาสัตว์ทั้งหมดที่อยู่ที่นั่น จริงๆแล้วงูตัวนี้ก็คือ ซาตาน ที่กำลัง สิ่งในร่างของมัน ซาตานได้กล่าวกับเอวาผ่านงูเมื่อนางกำลังเดินคนเดียว อยู่ในสวนและพบว่าตนกำลังยืนอยู่ต่อหน้า “ต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว” คำถามของงูได้โจมตีหัวใจของความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น ระหว่างพระองค์กับอาดัมและเอวา งูได้กล่าวว่า

จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นใน สวนนี้’ (ปฐมกาล 3:1)

คำถามนี้ดูเหมือนว่าได้ถูกตั้งขึ้นมาอย่างไร้เดียงสาแต่ลึกๆมันปนเปื้อน ด้วยพิษแห่งความสงสัย "จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า..." เป็นการเชิญชวนให้

เกิดการตั้งคำถามต่อถ้อยคำของพระเจ้าและหว่านเมล็ดแห่งความสงสัย
ในใจ

เอวาอธิบายถึงสิ่งที่นางเข้าใจเกี่ยวกับพระบัญชาที่พระเจ้าตรัสสั่งนางไว้
นางกล่าวว่า

"...ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่
ท่ามกลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า 'ห้ามพวกเจ้ากินหรือถูกต้องเลย
มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย' (ปฐมกาล 3:2,3)

คำตอบของงูแสดงออกถึงเจตนาของคำถามแรกให้สังเกตอย่างรอบคอบ
ว่าซาตานได้กล่าวอะไรบ้างผ่านงู

งูจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายแน่ (ปฐมกาล 3:4)

ด้วยคำกล่าวนี้งูได้ต่อต้านถ้อยคำของพระเจ้าโดยการอ้างว่าพระองค์ตรัส
คำมั่วสว พระเจ้าทรงอธิบายว่าอาดัมและเอวาต้องพึ่งพาพระองค์สำหรับ
ชีวิต มิฉะนั้นการหันหลังให้กับแหล่งของชีวิตจะทำให้พวกเขาต้องสูญเสีย
ชีวิตเพราะในตนเองพวกเขาไม่มีชีวิต (ปฐมกาล 2:9,16,17)

ซาตานทำให้ถ้อยคำของพระเจ้าผิดเพี้ยนไปโดยการกล่าวว่าพวกเขาจะไม่
ตาย มันทำให้ดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่ตายจากเหตุการณ์ตามธรรมชาติ
ตอนนี้พวกเขาถูกหลอกให้เข้าใจผิดว่าถ้าหากพวกเขาจะตายจริงๆเป็น
เพราะว่าพระเจ้าเองจะทรงพรากลมปราณแห่งชีวิตออกจากร่างของพวกเขา
ซึ่งเป็นสิ่งที่มีในตนอยู่แล้วและไม่ใช่ของประทานจากพระองค์

ด้วยเหตุที่อาดัมและเอวาหลงเชื่อแล้วว่าชีวิตไม่ได้มาจากพระเจ้าแต่มาจากที่อื่น ถ้าถ้อยคำของพระเจ้าจะกลายเป็นจริงได้ (“เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น”) หมายความว่าพระเจ้าจะทรงใช้กำลังเพื่อลงมือทำลายชีวิตหรือทรงฆ่าพวกเขา คำโกหกของงูทำให้มนุษย์สงสัยในถ้อยคำของพระเจ้าและมองว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเผด็จการ หลังจากนั้นงูก็ยิ่งโจมตีอย่างลับๆ ล่อๆ ต่อไป

“เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่ พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตายของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้าคือรู้ความดีและความชั่ว” (ปฐมกาล 3:5)

คำกล่าวเหล่านี้ชี้แนะว่าพระเจ้าทรงกำลังยื้อบางอย่างไว้และทรงไม่พอพระทัยที่จะให้สามภรรยาคุณีได้รับสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมการเจริญเติบโตที่ดีและพัฒนาการในเชิงบวกของพวกเขาเนื่องด้วยเหตุนี้ความเข้าใจเช่นนี้ยิ่งทำให้บิดเบือนมุมมองต่อพระลักษณะของพระเจ้า เมื่อพวกเขาหลงเชื่อแล้วว่าพวกเขาสามารถดำรงชีวิตได้โดยไม่ต้องพึ่งพาพระเจ้าตอนนี้พวกเขาพอจะเห็นแรงจูงใจทำไมพระเจ้าจะทรงฆ่าด้วยเหตุที่ไม่เชื่อฟังก็เพราะพระองค์ทรงไม่ประสงค์ให้พวกเขา “เหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว” นั่นเอง

เรื่องนี้เล่าต่อว่าคำโกหกของงูได้ผลอย่างที่ยังต้องการอย่างที่ว่าเอวาได้ตัดสินใจกินผลไม้ที่นางถูกต้องห้าม เมื่อนางกินเข้าไปแล้วก็ไม่เห็นผลอะไรร้ายแรงเกิดขึ้น สิ่งที่ถูกกล่าวดูเหมือนว่าจะเป็นจริงเพราะนางไม่ได้ล้ม

ตายทันทีอย่างที่เคเคยเข้าใจในตอนแรก ถ้าอ่านประโยคนี้ในภาษาฮีบรู ดั้งเดิมก็จะพบความหมายเชิงลึกมากขึ้น “เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้า จะตายแน่ในวันนั้น” (ปฐมกาล 2:17) สามารถแปลอีกอย่างว่า “ในวันใด ที่เจ้ากิน การตายของเจ้าในที่สุดก็จะมาเยือน” พระเจ้าไม่เคยตรัสว่า อาดัมและเอวาจะล้มตายทันทีหลังจากที่กินผลไม้ นั่น แต่พระองค์ทรง หมายความว่าในวันใดที่พวกเขากินเข้าไปกระบวนการแห่งการเสื่อม สลายจะเริ่มต้นอย่างไม่มีทางกลับคืนไปได้และในที่สุดความตายก็จะ มาถึง

ตอนนี้เอวาเริ่มมีความกลัวมากขึ้นเพราะนางยังไม่เห็นผลร้ายแรงอะไร เลยที่เกิดจากการไม่เชื่อฟังพระเจ้า นางหยิบผลไม้อีกลูกหนึ่งแล้วนำไปให้ สามีกิน อาดัมรู้สึกเสียใจเมื่อเขาเห็นภรรยาของตนเองถือผลไม้อยู่ในมือ และได้ฟังคำพยานจากนางว่านางได้กินผลไม้ที่ถูกต้องห้ามไปแล้วแต่ยังมี ชีวิตอยู่ อาดัมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่กินผลไม้และพระองค์ จะทรงเอาชีวิตของเอวาแน่นอน ตอนนี้จิตใจของอาดัมระส่ำระสาย เพราะเขารักภรรยาของตนมากแต่เขาก็รักพระเจ้ามากด้วยเช่นกัน อาดัม เข้าใจว่าในวันนี้ความสัมพันธ์อันใดอันหนึ่งจะต้องจบลง เขาจึงตัดสินใจที่ จะทำให้มนุษยชาติต้องล้มลงไปสู่ประวัติศาสตร์แห่งความมืดมิด เขาเลือกเอ วาเหนือพระเจ้าแล้วก็กินผลไม้ต้องห้ามตามเอวา (ปฐมกาล 3:6)

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปคือพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะสำแดงให้มนุษย์เห็นว่าใคร เป็นต้นเหตุของความผิดหวังและความเจ็บปวดทรมาน พระเจ้าทรงเสด็จ

มาหาทั้งสองเพื่อสนทนากับพวกเขา แต่เนื่องจากพวกเขาทั้งคู่ได้สรุปเอาเองแล้วว่าพระเจ้าจะทรงฆ่าพวกเขาแน่ ดังนั้นพวกเขาจึงได้หลบซ่อนตัวจากพระองค์เสีย ตอนนี้พระเจ้าตรัสถามด้วยวาจาแห่งความอ่อนโยนและความอดทนว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาเพื่อสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าความคิดของพวกเขาได้เปลี่ยนไปอย่างไร ความกลัวที่พวกเขามีเกิดจากความไม่เชื่อฟังและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับมุมมองพระลักษณะของพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงไม่ประสงค์ที่จะทำร้ายพวกเขา (ปฐมกาล 3:7-11) พระเจ้าจึงตรัสว่า

“ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่ เราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ” (ปฐมกาล 3:11)

คำตอบของอาดัมได้ทิ่มแทงเข้าไปในน้ำพระทัยของพระเจ้า

“หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน” (ปฐมกาล 3:12) [เพิ่มการเน้นคำเอง]

ข้าพเจ้าจินตนาการได้ว่ากำแพงแห่งโลกของเอวากำลังพังทลายลงมา ณ ตอนนั้น นางคงจะเจ็บปวดมากขนาดไหนเมื่อได้ยินคำกล่าวของอาดัมว่า “หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น...” อะไรได้เกิดขึ้นกับความใกล้ชิดที่เคยมีกัน คำกล่าวแรกนี้จะมีผลอะไรกับพวกเขาต่อไป (หมายถึง “นี่เป็นกระดุกจากกระดุกของเรา และเนื่องจากเนื้อของ

เรา...”) จิตใจของนางถูกทั้บถมด้วยความเจ็บปวด คำกล่าวของอาดัมปั่นเปื้อนด้วยคำโกหกและคำหลอกลวง ต่อจากนี้นางจะเชื่อถ้อยคำของเขาได้อีกหรือไม่ ทุกอย่างที่เคยพูดให้นางฟังเป็นคำโกหกใหม่ เขารักนางจริงหรือเปล่า การไม่ไว้วางใจในพระเจ้าทำให้เกิดความสงสัยต่อกันและกัน คำกล่าวในการแก้ต่างของอาดัมจะมีผลกระทบในอนาคตอย่างไร (“หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น...”) ต่อภรรยาของเขานางจะสามารถเชื่อสิ่งที่ออกมาจากปากของอาดัมได้อีกไหม อาดัมจะสามารถให้อภัยตัวเองได้หรือเปล่าเพราะครั้งนั้นที่เขาได้ชี้ให้เอวาเป็นแพะรับบาปเมื่อเขาพยายามปกป้องตัวเองจากความละอายใจและความตาย ลองจินตนาการว่าลูก ๆ ของพวกเขาจะเกิดมาในความสัมพันธ์แบบไหน ตอนที่คาอิน และอาเบลเกิด ความไว้วางใจที่แตกหักระหว่างอาดัมกับเอวาจะมีอิทธิพลต่ออุปนิสัยของลูกชายทั้งสองของพวกเขาและชนรุ่นหลังหรือไม่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระคัมภีร์ได้เผยถึงคำตอบนี้ กล่าวว่

พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธข้า ทรงอุดมในความเมตตาทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่ถือว่าไม่มีโทษหามาได้ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุ (กัณฑ์การวิถึ 14:18)

ข้อพระคัมภีร์นี้เผยให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยอมให้สถานการณ์ดำเนินการไปตามธรรมชาติซึ่งมักใช้เวลาหลายชั่วอายุคนเพื่อสำแดงให้เห็นถึงผลกระทบต่าง ๆ จากการกระทำและความล้มเหลวของเราว่าเราได้สร้าง

ความเสียหายมากขนาดไหน ลองใคร่ครวญถึงพฤติกรรมของเราซึ่งในบ่อยครั้งจะมีความคล้ายคลึงกับอาดัมถึงแม้ว่าเหตุการณ์ในปัจจุบันจะมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่ที่น่าเสียใจคือเราได้รับการถ่ายทอดอุปนิสัยตามธรรมชาติซึ่งต่างจากพระลักษณะของพระเจ้าที่ไม่เคยแปรผัน (มาลาคี 3:6, ฮีบรู 13:8) ธรรมชาติของอาดัมและเอวาถูกถ่ายทอดไปยังลูกหลานของพวกเขาและชนรุ่นหลังทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงให้คำมั่นสัญญาว่าปัญหานี้มีทางออก เมื่อข้าพเจ้าไตร่ตรองถึงการเลี้ยงดูของพ่อแม่ของข้าพเจ้าที่ได้ให้การเลี้ยงดูข้าพเจ้ามาและเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับ การเลี้ยงดูลูก ๆ ของตัวข้าพเจ้าเอง ก็จะค้นพบว่าประสบการณ์แห่งความผิดหวังในอดีตนั้นมักจะมีอิทธิพลต่อลูก ๆ ซึ่งพวกเขาในบางครั้งก็เผชิญในสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยเผชิญมาก่อนและยังพบอีกว่าคำมั่นสัญญาหลายอย่างทั้งของคนอื่นและรวมถึงตัวของข้าพเจ้าเองบางครั้งไม่สามารถรักษาได้ ดังนั้นการเป็นบิดามารดาเราจึงมีหน้าที่ในการเป็นตัวแทนของพระเจ้าสำหรับลูก ๆ ของเราทุกคน ส่วนใหญ่พัฒนาการเจริญเติบโตของเด็กรวมถึงความคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้ามักจะถูกพัฒนาโดยผ่านจากความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับผู้ปกครองของพวกเขา ถ้าเราไม่สามารถไว้วางใจหรือเชื่อใจบิดามารดาของเราได้ แล้วทำไมเราจะต้องเชื่อและไว้วางใจในพระเจ้า

พระสัญญาของพระเจ้า

เมื่ออาดัมและเอวามองเห็นความล้มเหลวของพวกเขาในการกินผลไม้จากต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว จิตใจของพวกเขาก็เต็มไปด้วยความสับสน ความมืดมิด ความรู้สึกไร้ค่า และความสิ้นหวัง งูได้ล่อลวงพวกเขาและด้วยการยอมเชื่อคำกล่าวของมันก็เท่ากับ การเลือกให้มันเป็นนายของตน พระเจ้าทรงรู้ดีถึงปัญหาของพวกเขาและพระองค์ได้ทรงเตรียมประตูแห่งความหวังไว้แล้ว พระเจ้าทรงมอบพระสัญญาแก่พวกเขาว่าพระองค์จะทรงส่งพระผู้ช่วยให้รอด(พระเมสสิยาห์)ที่ทรงสามารถเอาชนะงูได้ พระองค์ตรัสว่า

“เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กันทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนางเชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำและเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” (ปฐมกาล 3:15)

พระเจ้าทรงรู้ว่ามนุษย์ชาติกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากอย่างยิ่ง คำโกหกของงูได้ล่อลวงมนุษย์เกิดความไม่ไว้วางใจในถ้อยคำของพระเจ้า ความคิดของอาดัมและเอวาเต็มไปด้วยความสับสนและสงสัยว่า ใครกันแน่ที่พูดความจริง พระเจ้าหรือซาตาน พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะทรงให้ “หญิง” และ “งู” เป็นปฏิปักษ์กัน แล้วคำว่า “ปฏิปักษ์” นี้หมายถึงอะไร และ “หญิง” ในที่นี้กำลังกล่าวถึงใคร

เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือนหญิงสวยและบอบบาง (เยเรมีย์ 6:2)

การมหัศจรรย์ครั้งยิ่งใหญ่ปรากฏในสวรรค์คือหญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้าและบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎหญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถ้ำกันดารที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน (วิวรณ์ 12:1,5,6)

เพราะว่าข้าพเจ้าหวงแหนท่านอย่างที่พระเจ้าทรงหวงแหนเพราะว่าข้าพเจ้าได้หมั้นพวกท่านไว้สำหรับสามผู้เดียวเพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ (2 โครินธ์ 11:2)

เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น (เอเฟซัส 5:23)

พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูตีดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตานผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลกพญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก (วิวรณ์ 12:9)

และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูตีกดาบรพพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามาร และซาตาน และล่ามมันไว้พันปี (วิวรณ์ 20:2)

หญิงนั้นเป็นสัญลักษณ์สำหรับคริสตจักรของพระเจ้าหรือชนประชาชาติของพระองค์ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้เกิดความสะอิดสะเอียนในใจของคนของพระองค์ต่อสิ่งที่บังเกิดจากซาตาน พระเจ้าจะทรงให้มนุษย์สามารถ “ปฏิเสธ” การล่อลวงของมารซาตาน แนวทางการปฏิบัตินี้เป็น การผจญภัยสำหรับสมาชิกทุกท่านของครอบครัวมนุษยชาติซึ่งเราควรจะพิจารณาถึงพระสัญญาข้อนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วนเพื่อจะเกิดความเชื่อว่า ถ้อยคำของพระเจ้านั้นทรงมั่นคงยั่งยืนและพระองค์ทรงสำเร็จสิ่งที่ตรัสไว้ทุกประการ พระเจ้าไม่ได้ทรงขอให้อาดัมและเอวาเกิดความเกลียดชังต่อความชั่วด้วยตัวของพวกเขาเอง พระเจ้าตรัสว่าจะใส่ความรู้สึกเกลียดชังต่อความชั่วในจิตใจของพวกเขาด้วยพระองค์เองต่างหาก เมื่อเราเข้าใจถึงหลักการนี้เราก็จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าการรู้สึกเกลียดชังถึงสิ่งชั่วร้ายสามารถเปรียบเสมือนการแสดงออกถึงความรักที่เรามีต่อพระเจ้าและวิถีของพระองค์ ลองพิจารณาข้อพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้

เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน (1 ยอห์น 4:19)

เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:16)

พระเจ้าทรงประทานคำพยานถึงความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่เรา ด้วยที่ว่าพระองค์ได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เองซึ่งคือ พระเยซูคริสต์ เราสามารถเห็นถึงการสำแดงออกถึงความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อโลกใบนี้โดยผ่านชีวิตของพระเยซู นอกเหนือจากนี้ ยังมีมากกว่านี้.....

เราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ใต้บังคับของกฎผีที่ครอบงำของจักรวาล แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว **พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตร**ของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศและทรงถือกำเนิดใต้ธรรมบัญญัติ **เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ** {ซึ่งต้องโทษภายใต้พระบัญญัติของพระเจ้า} เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร และเพราะท่านทั้งหลายเป็นบุตรแล้วพระองค์จึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์ **เข้ามาในใจ**ของเราร้องว่า “อับบา (พ่อ)” (กาลาเทีย 4:3-6) [ความคิดเห็นเขียนในวงเล็บ]

โปรดสังเกตว่าพระเจ้าได้ทรงประทานของขวัญอันล้ำค่าแก่มนุษย์ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่การเสด็จเข้ามายังโลกของพระคริสต์เท่านั้น แต่มันคือการที่พระองค์ได้ทรงเข้ามาประทับในใจของเราอีกด้วย ท่านอาจารย์เปาโลได้อธิบายเพิ่มเติมในข้อพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้

ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว **ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป** แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระ

บุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อ
ข้าพเจ้า (กาลาเทีย 2:20)

ท่านอาจารย์เปาโลกำลังอธิบายเพื่อให้เกิดความกระจ่างว่าพระสัญญาที่
พระเจ้าทรงมอบแก่อาดัมเมื่อพระองค์ตรัสกับงูว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้
เป็นปฏิปักษ์กัน...” ยังคงเหมือนเดิม พระเจ้าทรงประสงค์จะให้พระ
สัญญานี้เกิดขึ้นในใจของสิ่งมีชีวิตทั่วทั้งพิภพ พระองค์ไม่เคยทรงขอให้
เราทำอะไรด้วยกำลังของตัวเอง เพราะพระองค์ทรงทราบดีว่าเราไม่
สามารถกระทำหรือบรรลุการดีตามลำพัง การขอให้เราลงมือกระทำการ
ดีด้วยเรี่ยวแรงของเราเหมือนการเตรียมให้เรากล้มเหลวตั้งแต่แรก นี่คือ
ทางที่ความเชื่อของเราในพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้านี้มีความสำคัญ
เป็นอย่างมากหากข้าพเจ้าไม่ไว้วางใจในพระเจ้าและถ้อยคำของพระองค์
พระสัญญาต่างๆก็จะมีผลต่อชีวิตเพียงแค่อ่อนน้อมหรืออาจจะไม่มีผลต่อ
ชีวิตของข้าพเจ้าเลยก็ได้ เหวอผิดหวังกับคำกล่าวของอาดัมและไม่สามารถ
ไว้วางใจเขาได้อีกต่อไป ในทำนองเดียวกันถ้อยคำของพระเจ้าจะ
ทรงไม่มีน้ำหนักใดๆหากเราไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นแหล่งแห่งความดี
ทุกประการและไม่มี ความชั่วใด ๆ ที่ออกมาจากพระองค์เลย

ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่าง ย่อม
มาจากเบื้องบน และส่งลงมาจาก**พระบิดา**แห่งบรรดาดวงสว่าง ใน
พระบิดา**ไม่มีการแปรปรวน** หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการ
เปลี่ยนแปลง (ยากอบ 1:17)

“เพราะว่า เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีพื้นแปรร โอบุตรชายยาโคบเอ๋ย
เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด” (มาลาคีย์ 3:6)

แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่าน
ทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และ **ความมืดใน
พระองค์ไม่มีเลย** (1 ยอห์น 1:5)

พระเจ้าทรงประทานของขวัญอันที่ดีเท่านั้นและทรงเติมเต็มพระสัญญา
ของพระองค์อย่างสม่ำเสมอต่อผู้คนที่มีความตั้งใจจะรับ (สิ่งที่พระเจ้า
ทรงหวังว่าจะทรงมอบให้แก่มนุษย์ทั้งปวง) แต่เรายังไม่เชื่อมั่น
หมายความว่าคำโกหกของซาตานอยู่ลึกในจิตใจของมนุษย์

พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรด
ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย **ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรง
โปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้น
หรือ** (โรม 8:32)

แล้วเราสามารถมีความเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไรในเมื่อโดยธรรมชาติแล้ว
เรายังมีความสงสัยในพระองค์ เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะสามารถสร้างความ
เชื่อเช่นนี้ด้วยตัวของเขาเอง ดังนั้นเราควรมองไปที่พระเยซูคริสต์เพื่อรับ
เอาแบบอย่างของความเชื่อที่แท้จริงที่เห็นได้ชัดเพื่อว่าเราจะได้รับความ
เชื่อที่มาจากพระองค์

ในพระธรรมสดุดี 2:7 พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระบุตรทรงประกาศถึงความจริงแห่งพระคำของพระบิดาว่าพระเยซูคริสต์นั้นทรงออกมาจากพระบิดา

ข้าพเจ้าจะประกาศถ้อยคำของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเป็นบุตรของเราวันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว (เพลงสดุดี 2:7)

พระคัมภีร์ไม่เคยเปิดเผยว่าพระเจ้าทรง "สำแดง" ให้พระบุตรเห็นหลักฐานอะไรว่าพระองค์ทรงออกมาจากพระบิดาได้อย่างไร พระวจนะแห่งความจริงจากพระบิดาก็เพียงพอสำหรับพระเยซู พระองค์ทรงเชื่อสิ่งที่พระบิดาตรัสไว้และนั่นถือว่าเป็นความชอบธรรมของพระองค์ นี่คือบทบัญญัติแห่งความเชื่อระหว่างพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ พระเยซูทรงเชื่อมั่นในความเป็นพระบุตรของพระเจ้าผ่านพระคำที่ตรัสด้วยพระบิดาของพระองค์เองพระเยซูทรงไม่เคยมีความสงสัยในถ้อยคำของพระบิดาของพระองค์ พระเยซูทรงเชื่อทุกอย่างอย่างสมบูรณ์

"เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา" (ยอห์น 12:50)

"และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามีได้ทรงทึ่งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ" (ยอห์น 8:29)

แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พักพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์ (ฮีบรู 11:6)

เราอาจจะมองข้ามความสำคัญของความจริงข้อนี้แต่นี้คือพันธสัญญาใหม่ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างแห่งความเชื่อที่แท้จริงแก่เรา พระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนจักรวาลถูกสร้างขึ้น พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความเชื่อและทรงเป็นผู้ก่อตั้งพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงเป็นผู้แรกที่แสดงออกถึงความเชื่อ

โดยจับตามองที่พระเยซูผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อนั้นสำเร็จ พระองค์ทรงต่อสู้ทนต่อกางเขน เพื่อความยินดีที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ ทรงถือว่าความอับอายนั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญ และพระองค์ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้า (ฮีบรู 12:2)

ลองสังเกตข้อนี้ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่จะใช้คำว่า “ความเชื่อของเรา” แต่ในภาษากรีกดั้งเดิมเขียนแค่ “ความเชื่อ” เหตุฉะนั้นสิ่งที่ข้อนี้พยายามจะสื่อให้เราเกิดความเข้าใจคือพระเยซูทรงเป็นผู้แรกที่แสดงออกถึงความเชื่อและนี่คือเหตุผลทำไมพระองค์ทรงเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ เมื่อพระเยซูทรงเป็นผู้ริเริ่ม พระองค์ก็ทรงทราบดีว่าจะทรงมอบความเชื่อ (ความเชื่อของพระองค์) แก่พวกเราอย่างไรเพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สำเร็จแห่งความเชื่อ

[จริงๆแล้วในข้อดังต่อไปนี้**ความเชื่อในพระเยซูคริสต์**ควรแปลว่า **ความเชื่อของพระเยซูคริสต์** = “*the faith of Jesus Christ*”]
คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดย**ความเชื่อใน [ของ]พระเยซูคริสต์**สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคน ทั้งหลายไม่ต่างกัน (โรม 3:22)

...and the righteousness of God [is] through **the faith of Jesus Christ to all**, and upon all those believing, -- for there is no difference (Romans 3:22 KJV)

ก็ยั้งรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตาม พระราชบัญญัติ แต่โดย**ความเชื่อใน [ของ]พระเยซูคริสต์**เท่านั้น ถึงเราเองก็**มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์** เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดย**ความเชื่อใน [ของ]พระคริสต์** ไม่ใช่โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย’ (กาลาเทีย 2:16)

Knowing that a man is not justified by the works of the law, but by **the faith of Jesus Christ**, even we have **believed in Jesus Christ**, that we might be justified by **the faith of Christ**, and not by the works of the law: for

by the works of the law shall no flesh be justified.

(Galatians 2:16 KJV)

หากปราศจากความเชื่ออันล้ำค่าที่พระเยซูมีและให้เราและสถิตอยู่ในเรา โดยพระวิญญานของพระองค์เอง ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่เราจะสามารถเข้าถึงและเชื่อในถ้อยคำของพระเจ้าได้ เราก็มักยังมีความสงสัยในพระวจนะและพระสัญญาของพระเจ้าต่อไปเรื่อยๆ ดังนั้น พันธสัญญาใหม่คือ พระเยซูทรงสถิตอยู่ในเราโดยผ่านพระวิญญานเพื่อให้เราสามารถเชื่อว่าเราเป็นเด็กที่รักของพระเจ้าเหมือนอย่างที่เราเชื่อที่พระเยซูทรงเป็น

แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติเพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตรและเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญานแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า "อับบา" คือ พระบิดาเหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์ (กาลาเทีย 4:4-7)

ขณะที่เราเชื่อในพระเยซู เราจะสามารถรับเอาความเชื่อของพระองค์ ซึ่งความเชื่อของพระเยซูทำให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้าได้

ยังรู้ว่าไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้ โดยการประพฤติตามธรรม
บัญญัติ เราเองก็ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น เราเองก็ได้เชื่อใน
พระเยซูคริสต์เพื่อนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่
โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตาม
ธรรมบัญญัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกนับว่าชอบธรรมได้เลย
(กาลาเทีย 2:16)

กระบวนการของการเปลี่ยนแปลงจากการเชื่อใจตัวเองและการสงสัย
ในพระเจ้าจะนำไปสู่การสงสัยในตัวเองและความไว้วางใจในพระเจ้า
เพียงผู้เดียวเป็นหนทางจากพันธสัญญาเก่าเพื่อนำไปสู่พันธสัญญาใหม่ซึ่ง
ได้อธิบายอย่างชัดเจนโดยผ่านชีวิตของอับราฮัมผู้เป็นบิดาแห่งบรรดาผู้
เชื่อทั้งหลาย ชีวิตของอับราฮัมแสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาเก่าและ
พันธสัญญาใหม่นั้นสามารถนำเราเข้าหาพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์

การตอบสนองของมนุษย์ต่อพระสัญญาของพระเจ้า

พระยาห์เวห์ตรัสแก่อับรามว่า “เจ้าจงออกจากดินแดนของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรเจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต แล้วเจ้าจะเป็นพร เราจะอวยพรคนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปแช่งคนที่แช่งเจ้า บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้รับพร เพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:1-3)

เมื่อพระเจ้าตรัสคำเหล่านี้แก่อับราม ท่านยังไม่มีทายาทแม้แต่คนเดียว (ปฐมกาล 15:3) พระเจ้าทรงขอให้ท่านออกจากบ้านเกิดและประเทศของตนเองพร้อมกับภรรยาและสมาชิกคนอื่นๆในครอบครัวเพื่อเดินทางไปยังดินแดนแห่งปลายทางที่พระเจ้าจะทรงเปิดเผยในภายหลัง พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า ณ เวลานั้นอับรามมีอายุเจ็ดสิบห้าปี (ปฐมกาล 12:4)

ข้าพเจ้าเคยมีเพื่อนที่ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ ข้าพเจ้าได้มองเห็นถึงความโศกเศร้าเสียใจของภรรยาของเพื่อนทุกครั้งในตอนที่น่างมงไปที่ผู้หญิงคนอื่นที่กำลังอุ้มลูกของพวกเขาอย่างมีความสุข เพื่อนของข้าพเจ้าก็เสียใจเช่นกันเมื่อเขาพยายามปลอมใจภรรยาของเขา มีหลายคำถามที่ผ่านเข้ามาบกรบกวนจิตใจของคุณสมรสที่ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ อย่างเช่น เราควรทำอย่างไรเพื่อที่จะสมควรได้รับสิ่งนี้ เราได้ทำอะไรผิด

ไปรีเปลาทำไมเราถึงแบบนี้ ครอบครัวที่ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้มักจะ
เกิดความกดดันอย่างสูง ซึ่งทำให้พวกเขาหนักใจมาก ดังนั้น ไม่ต้องสงสัย
เลยว่าหากพูดถึงชีวิตของนางซาราย นางคงจะทนต่อสู้กับความรู้สึก
เช่นนี้กับความไร้ค่าที่ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ ปมในใจของนางจะมี
ผลกระทบต่ออับรามด้วยหรือเปล่า ลองสังเกตคำตอบของอับรามเมื่อ
พระเจ้าตรัสกับท่าน

ภายหลังสิ่งเหล่านี้พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงอับรามทางนิมิต
ว่า “อับรามเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้า บำเหน็จของเจ้า
จะมากมายนัก”

อับรามทูลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้านาย พระองค์จะทรงให้
อะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตรเลย และเอลีเอ
เซอร์ชาวเมืองดามัสกัสคนนี้ จะเป็นทายาทของข้าพระองค์” อับ
รามทูลอีกว่า “ขอพระองค์ทรงดู พระองค์ไม่ได้ทรงให้บุตรแก่ข้า
พระองค์ แล้วขอทรงดู คนที่เกิดในบ้านของข้าพระองค์ก็จะเป็นผู้รับ
มรดกของข้าพระองค์”

เวลานั้นพระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงอับรามว่า “คนนี้จะไม่ได้
เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่บุตรชายที่เกิดจากเจ้าจะเป็นผู้รับมรดก
ของเจ้า” (ปฐมกาล 15:1-4)

เป็นไปได้ไหมสำหรับเราที่จะได้ยินเสียงของการทดลองที่ชวนให้สงสัย พระสัญญาของพระเจ้าในคำตอบของอับราม “*พระองค์ทรงสัญญาว่าจะทำให้ข้าพระองค์กลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่แต่บัดนี้ข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร*” เป็นไปได้อีกไหมที่อับรามจะเกิดความสงสัยอยู่บ้างเพราะสิ่งที่เห็นกับตาดูเหมือนว่าพระสัญญานั้นจะไม่เกิดขึ้นจริงตามที่พระเจ้าตรัสไว้แน่นอนพระองค์ไม่ได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงทำให้อับรามกลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ทันทีในวันนั้น เราเห็นได้ว่าความอดทนนั้นเป็นคุณสมบัติที่อับรามและมนุษย์ทุกคนซึ่งลุ่มหลงในความบาปต่างก็ขาดเช่นกัน พระเยโฮวาห์ตรัสย้ำให้อับรามมั่นใจว่าทายาทแห่งอาณาจักรของท่านจะเป็นสายเลือดของเขาเอง โดยถ้อยคำสุภาพนี้พระเจ้ากำลังทรงอธิบายให้อับรามทราบว่านางซารายจะมีส่วนในพระสัญญานี้ด้วยเพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ก่อตั้งสถาบันครอบครัวขึ้นมา พระองค์ตรัสเช่นนี้ว่า

“เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน” (ปฐมกาล 2:24)

ด้วยเหตุนี้นางซารายนับว่าเป็นเนื้ออันเดียวกันกับอับราม ฉะนั้นนางจะต้องเกี่ยวข้องกับพระสัญญานี้เพราะเป็นภรรยาคนเดียวของอับราม อาณาจักรแห่งพระสัญญาจะต้องมีทายาทที่มาจากเนื้อหนังของอับรามเอง ท่านถูกกำชับผ่านถ้อยคำของพระเจ้าให้เชื่ออย่างสุดใจและไม่ให้มองเป็นคำเปรียบเปรย พระเจ้าได้ทรงเชื่อเชิญให้อับรามกลับเข้ามาสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์ที่เน้นถึงความเชื่อเป็นหลัก การเกิดของบุตร

ของอับรามเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ซึ่งต้องอาศัยความเชื่อในพระสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงประทานบุตรให้เขาจริงๆ

พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้งและตรัสว่า **"จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้"** และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า **"เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น"** ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน (ปฐมกาล 15:5-6)

อับรามถูกนับว่าเป็นผู้ที่มีความชอบธรรมด้วยเหตุที่ท่านเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าที่ตรัสแก่ท่านว่าจะขยายพงศ์พันธุ์ของเขาให้เพิ่มทวีขึ้นจนมีจำนวนมากมายุดดวงดาวบนท้องฟ้า ตอนนั้นอับรามมีความเชื่อถึงแม้ว่าท่านยังไม่มีบุตรเลย แล้วนางซารายตอบสนองต่อเรื่องนี้อย่างไร นางมีประสบการณ์เช่นเดียวกับอับรามหรือไม่

นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า นางฮาการ์ นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า **"ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง"** และอับรามก็ฟังเสียงนางซาราย (ปฐมกาล 16:1-2)

เมื่อเวลาผ่านไปประมาณสิบปีตั้งแต่พระเจ้าทรงให้พระสัญญากับอับราม (ปฐมกาล 16:3) นางซารายก็สรุปเอาเองว่าพระเจ้าทรงต้องการความ

ช่วยเหลือจากพวกเขา เพราะบัดนี้ยังไม่มียะไรเกิดขึ้นเลย ยังมีมิติที่ลึกลงไปอีกเกี่ยวกับความเจ็บช้ำในใจของนางซารายซึ่งมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างนางกับพระเจ้า นางโทษพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นต้นเหตุที่ “**ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร**” นี่เป็นเรื่องจริงไหม พระเจ้าทรงทำให้นางเป็นหมันหรือเปล่า ถ้าหากนางคิดว่าพระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้ต่อนาง นางจะยังมีความเชื่อใจต่อพระเจ้าตอนที่พระองค์ทรงประทานพระสัญญาหรือไม่

ตรงนี้ให้สังเกตดีๆว่าสำหรับผู้หญิงที่ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้มักจะมีความปมด้อยในใจของพวกเขา ยิ่งถ้าผนวกเข้ากับประสบการณ์ในประเทศอียิปต์เมื่อกษัตริย์ฟาโรห์ได้ทรงนำนางซารายเข้าไปอยู่ในฮาเร็มของพระองค์เพราะอับรามได้โกหกว่านางเป็นแค่น้องสาวของเธอ (ปฐมกาล 12:12,13) ด้วยแรงกดดันจากความรู้สึกว่าตนเองไร้ค่าในความสิ้นหวังของนาง นางซารายจึงโทษพระเจ้ากับสามีของนาง

หลังจากนั้นนางซารายบอกให้สามีของนางไปนอนกับสาวใช้ของนางที่ชื่อว่านางฮาการ์เพราะนางคิดว่า “โดยหลักการ” ถ้าใช้วิธีนี้ จะสามารถช่วยเติมเต็มพระสัญญาของพระเจ้าได้โปรดจำไว้ว่าพระเจ้าตรัสดังนี้เท่านั้น... *แต่ผู้ที่*จะออกมาจากบั้นเฒวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า”นางซารายตีความเอาเองว่านางนั้นไม่มีส่วนสำคัญในเรื่องนี้และนางฮาการ์สามารถเป็นตัวแทนที่จะคลอดบุตรให้นางได้ดังนั้นจะได้ “ช่วยเหลือ” พระเจ้าในการ “บรรลุประสัญญา” ของพระองค์

อับรามได้ยื่นถ้อยคำจากพระเจ้าแล้วซึ่งเป็นพระสัญญาเกี่ยวกับสิ่งดีๆที่จะมาถึง แต่ตอนนี้ท่านได้ยื่นคำพูดใหม่ๆจากภรรยาของตนซึ่งกำลังเสนอวิธีการที่แตกต่างจากเดิมเพื่อให้พระสัญญานั้นกลายเป็นความจริง แนวทางใหม่นี้ไม่ใช่เส้นทางแห่งความเชื่อ แต่คือวิธีการที่พระสัญญาของพระเจ้าจะสำเร็จได้โดยฝีมือของมนุษย์นั่นเอง อับรามยอมทำตามคำปรึกษาของภรรยาและได้เข้าไปนอนกับนางฮาการ์ เมื่อนางฮาการ์ตั้งครรภ์กลายเป็นหลักฐานที่ว่าเหตุผลที่อับรามยังไม่มีบุตรก็เพราะความบกพร่องในการตั้งครรภ์ของนางซารายไม่ใช่อับรามเอง

การที่นางฮาการ์ตั้งครรภ์ทำให้นางเริ่มมีอคติและไม่ให้ความเคารพแก่นางซาราย การกระทำของนางฮาการ์เป็นการแสดงว่านางซารายนั้นด้อยกว่าตนเองด้วยเหตุที่นางไม่สามารถมีบุตรได้ บรรยากาศในบ้านเริ่มเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา ทั้งสองคนต่อสู้กันเพื่อเอาชนะใจของผู้ชายคนเดียวกัน นางซารายเริ่มตาสว่างว่าแผนการของนางไม่ใช่ความคิดที่ดีเลยที่ได้นำเอานางฮาการ์เข้ามาในชีวิตของอับรามแผนการที่จะ “ช่วย” พระเจ้ากำลังย้อนกลับมาทำร้ายตัวนางเอง ตอนนี้นางซารายโทษอับรามสำหรับปัญหานี้ได้เข้ามาในบ้านของพวกเขา

ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจนางซารายจึงพูดกับอับรามว่า *“ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว*

นางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษา
ระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน” (ปฐมกาล 16:4,5)

อย่างที่อับรามเป็นหัวหน้าในครอบครัวเรื่องการนำภรรยาน้อยเข้ามาในบ้านท้ายที่สุดแล้วก็เกิดขึ้นเพราะการตัดสินใจของเขา ความสงบสุขและความสมานฉันท์ในครอบครัวถูกทำลายเพราะการพยายามที่จะเร่งให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จด้วยฝีมือของพวกเขาเองแทนที่จะปล่อยให้พระเจ้าทรงทำงานตามกาลเวลาของพระองค์ อับรามรู้สึกเสียใจที่ต้องพบกับความขัดแย้งในบ้านและท่านก็มอบอำนาจให้กับนางซารายตัดสินใจเองว่าจะทำอะไรกับนางฮาการ์ “เมื่อนางซารายเคียดแค้นหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พื้นหน้าของนาง” (ปฐมกาล 16:6) เราสามารถจินตนาการถึงความเจ็บปวดในใจของอับราม นางซารายและนางฮาการ์ได้ไหม สิ่งที่คุณดูเหมือนว่าสามารถมอบความหวังให้กับนางซารายและอับรามแต่กลับแสดงให้เห็นถึงความโง่เขลาของพวกเขาเองที่ทั้งสองได้กระทำการที่อยู่เหนืออำนาจพระหัตถ์ของพระเจ้า

เมื่อนางฮาการ์คลอดอิสมาเอล พระคัมภีร์เผยว่าอับรามมีอายุแปดสิบหกปี (ปฐมกาล 16:16) ตรงนี้แสดงให้เห็นว่าเวลาได้ล่วงเลยไปแล้วถึงสิบปี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงมอบทายาทแก่อับราม เป็นเรื่องที่ทำทายาทที่จะรอคอยตั้งสิบปีด้วยความเชื่อเพื่อพระสัญญาของพระเจ้าจะเป็นความจริง ตอนนี้องพระเจ้าทรงสำแดงให้อับรามเห็นถึงความคิดของพวกเขาว่าการ “ช่วยเหลือ” เช่นนี้ที่พวกเขาได้กระทำลงไปไม่ใช่

พระทัยของพระเจ้าและการกระทำเช่นนี้แหละมีเพียงนำมาซึ่งความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานเท่านั้น ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปอับรามจะต้องอาศัยอยู่ในบ้านที่ร้าวฉานในขณะที่อิซมาเอลกำลังเจริญเติบโตอย่างที่ไม่คาดหวังไว้ว่าเขาจะเป็นทายาทแห่งมรดกของอาณาจักรแห่งพระสัญญา สถานการณ์เช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงการขาดความเชื่อของพวกเขาและความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นเพราะสิ่งนี้ ซึ่งเป็นตัวอย่างของการใช้ชีวิตตามพันธสัญญาเก่าเพื่อที่จะให้พระสัญญาของพระเจ้าบรรลุในวิถีทางของเขาเองจึงส่งผลทำให้เกิดความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานแทนที่พระเจ้ากำลังทรงสอนอับรามผ่านเรื่องนี้และไม่นานหลังจากที่พระองค์ทรงปรากฏแก่อับรามอีกครั้ง พระเจ้าทรงย้ำเตือนและทรงขยายความอย่างชัดเจนว่าทายาทของอับรามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้จะเกิดจากนางซาราย

เมื่ออายุอับรามได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงประณามแก่อับราม และตรัสแก่ท่านว่า *เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับราม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมายและพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า สำหรับนางซารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ซาราย" แต่จะเรียกชื่อนางว่า ซาร่า เราจะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย* ใช้ เราจะอวยพรนาง นางจะเป็นมารดา

ของชนหลายชาติกษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากราง (ปฐมกาล 17:1, 5, 15-16)

เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าในที่สุดพระสัญญาของพระเจ้าก็กลายเป็นจริงตามที่พระองค์เคยตรัสไว้

พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมนางซาร่าห์เหมือนกับพระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่นางซาร่าห์ดังที่พระองค์ตรัสไว้เพราะนางซาร่าห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชราตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่านอับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาร่าห์คลอดให้ท่านนั้นชื่อว่า อิสอัค (ปฐมกาล 21:1-3)

บุตรแห่งพระสัญญาท้ายที่สุดได้เกิดแล้วอย่างน่าอัศจรรย์ เด็กคนนี้สามารถเกิดโดยผ่านความเชื่อของพระเยซูคริสต์ที่ได้ทรงเอื้อมออกไปหาอับราฮัมเพื่อเติมเต็มความเชื่อที่อ่อนแอของเขา ตามเกณฑ์ของมนุษย์นางซาร่าห์มีอายุมากเกินไปที่จะคลอดบุตรได้ จงพิจารณาพระคุณที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแม้ว่าอับราฮัมเคยล้มเหลวในการเดินทางด้วยความเชื่อที่สมบูรณ์ต่อพระสัญญาที่ท่านได้รับ แต่พระเจ้ายังทรงรักษาคำมั่นสัญญาตามที่พระองค์ตรัสไว้ผ่านการปฏิบัติเช่นนี้ อับราฮัมได้เรียนรู้ว่าความเชื่อของเขานั้นอ่อนแอและด้วยเหตุนี้การช่วยเหลือของพระคริสต์ ท่านสามารถคว้าเอาความเชื่อของพระเยซูแทนที่ได้

ในบ้านตอนนี้มีบุตรชายสองคน คนโตเกิดจากนางฮาการ์และคนน้องเกิดจากนางซาร่าห์ ถึงแม้ว่าอิสอัคเกิดเป็นน้องคนรองแต่เขาคือบุตรแห่งพระสัญญาที่พระเจ้าจะทรงมอบให้แก่อับราฮัมซึ่งพระองค์ได้ตรัสตั้งแต่แรก ในปฐมกาล 12:2

เมื่ออิสอัคเติบโตขึ้นและหย่านมแล้ว อับราฮัมได้จัดเตรียมงานเลี้ยงเพื่อฉลองเหตุการณ์นี้ ระหว่างการสังสรรค์นี้นางซาร่าห์เห็นอิชมาเอลกำลังเยาะเย้ยงานเลี้ยงของบิดา อิชมาเอลไม่ใช่ลูกของนางถึงแม้ว่าการเกิดของเขามาจากความต้องการของนางที่จะมีบุตรชายผ่านผู้หญิงคนอื่นก็ตาม นางซาร่าห์ทนไม่ได้ที่เห็นอิชมาเอลเป็นคู่แข่งในการเป็นทายาทรับมรดกซึ่งสิทธิ์นั้นควรจะเป็นของบุตรชายของนางคนเดียว นางซาร่าห์ต้องการให้อิชมาเอลและนางฮาการ์ออกไปจากที่นั่น ถ้าขับไล่พวกเขาออกจากบ้านสำเร็จนางจะไม่ต้องกังวลว่าอิสอัคจะมีคู่แข่งแย่งชิงมรดกและจะได้เป็นทายาทของอับราฮัมอย่างเต็มรูปแบบ

นางซาร่าห์สั่งให้อับราฮัมขับไล่นางฮาการ์และอิชมาเอลออกไปจากที่นั่น เราสามารถจินตนาการได้ใหม่อับราฮัมต้องรู้สึกอย่างไรจากเหตุการณ์นี้ ถึงแม้ว่าอิชมาเอลไม่ใช่บุตรชายของนางซาร่าห์ แต่เขาคือเลือดเนื้อเชื้อไขของอับราฮัมและการที่จะต้องเสียบุตรชายหัวปีคงทำให้หัวใจของคนเป็นบิดาแตกสลาย

นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า “ไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดก

ร่วมกับบิธอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้” อับราฮัมกลุ่มใจมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน (ปฐมกาล 21:10, 11)

ช่างเป็นประสบการณ์ที่น่าสลดใจอย่างยิ่ง ถ้าอับราฮัมมีความอดทนและรอพระเจ้าอีกสักนิดความทุกข์ใจทั้งหมดนี้จะไม่เกิดขึ้นกับชีวิตของเขาเลย อย่างไรก็ตามให้ใคร่ครวญถึงระยะเวลาที่ใช้ไปนานแค่ไหนกว่าพระสัญญาของพระเจ้าจะสำเร็จ ซึ่งใช้เวลาตั้งแต่อับราฮัมอายุเจ็ดสิบห้าปี จนถึงอายุหนึ่งร้อยปีกว่าบุตรแห่งพระสัญญาจะมาเกิดยี่สิบห้าปีเป็นช่วงเวลาที่นานพอสมควรในการรอคอยพระเจ้า ถึงแม้ว่าจะนานก็ตามแต่ผลต่าง ๆ ของการขาดความเชื่อของอับราฮัมในการพยายามรับเอานางฮาการ์มาซึ่งนางไม่ใช่ภรรยาของตนเพื่อให้บรรลุพระสัญญาของพระเจ้าผ่านการทำงานของเนื้อหนังทำให้อับราฮัมต้องทนทุกข์ใจตลอดชีวิต ช่างเป็นบทเรียนที่เจ็บปวดแต่สำคัญอับราฮัมจะได้รับสันติสุขและความปิติยินดีมากขนาดไหนหากท่านยอมให้พระเจ้าทรงเติมเต็มแผนการของพระองค์ในเวลาและทางของพระองค์

ทำไมอับราฮัมถึงไม่รอคอยให้พระเจ้าทรงเติมเต็มพระสัญญาของพระองค์เองสิ่งที่เกิดขึ้นกับอับราฮัมนั้นแสดงถึงการขาดความเชื่อของเขา ถ้าเราต้องรอใครหลายๆ ปีสำหรับคำมั่นสัญญาของเขาเพื่อที่จะต้องได้รับการเติมเต็ม ดังนั้นเราอาจจะค้นหาตัวเราเองได้ในสถานการณ์ที่คล้าย ๆ กับชีวิตของอับราฮัมนี้เป็นหลักการที่สำคัญมากในประสบการณ์ชีวิตของอับราฮัมที่เราควรศึกษาเอาไว้ให้เราลองไต่ตรองตนเองว่าเหตุการณ์ชีวิต

ของอัปราฮัมและภรรยาทั้งสองของเขานางซาราห์กับนางฮาการ์ มีความ
เชื่อมโยงยังไงกับชีวิตของเรา

พระสัญญาแห่งมรดก

เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงแผ่นดินแห่งพระสัญญาแก่อับราฮัม พระองค์ทรงสำแดงแก่ทุกๆครอบครัวที่จะได้รับพระพรผ่านชีวิตของอับราฮัมด้วยเช่นกัน

และท่านได้เข้าสู่หน้ตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หน้ต เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วยและเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หน้ต ที่มีได้เพียงแต่เข้าสู่หน้ตเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ตเพราะว่าพระสัญญาที่ทรงประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้นไม่ได้มีมาโดยผ่านธรรมบัญญัติ แต่มีมาโดยผ่านความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ (โรม 4:11-13)

ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อเพื่อจะได้เป็นตามพระคุณเพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือธรรมบัญญัติพวกเดียวแต่

แก่ทุกคนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเรา
ทุกคน (โรม 4:16)

แต่คำว่า 'ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' นั้น มิได้เขียนไว้
สำหรับท่านแต่ผู้เดียวแต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็น
คนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูของค์พระผู้
เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย (โรม 4:23,24)

ถึงแม้ว่าอับราฮัมไม่เคยตระหนักถึงแผ่นดินแห่งมรดกนี้ในช่วงระยะเวลา
ในชีวิตของท่าน (กิจการ 7:5) แต่ท่านและผู้สืบทอดชื่อของท่านจะได้รับ
มรดกนั้นเมื่อแผ่นดินโลกถูกสร้างขึ้นมาก่อนสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้
อับราฮัมต้องเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่ตั้งบนรากฐานแห่งความเชื่อ
และไม่ใช่เพียงแค่การกระทำสำหรับพวกเราก็เช่นกัน การได้รับคำสั่งจาก
ผู้อื่นและเรานำไปปฏิบัติตามรูปแบบและความตั้งใจส่วนตัวมักเป็นเรื่องที่
เคยชิน (ตรงนี้เน้นการพึ่งพาตัวเอง) พระเจ้ากำลังทรงเชื่อเชิญให้เราเข้าสู่
ความสัมพันธ์ในการพึ่งพาพระองค์อย่างสุดใจนี่คือประสบการณ์ที่ทำให้
เรารู้สึกไม่ปลอดภัย การพึ่งพาผู้อื่นในทุกๆเรื่องเป็นสิ่งที่มักจะทำให้เรา
รู้สึกไม่สบายใจ โดยธรรมชาติแล้ว เราจะไม่ถือสาหากมีใครอยากทำอะไร
เพื่อเราหรือให้เรา แต่การยอมรับว่าเราต้องพึ่งพาผู้อื่นและยอมจำนนต่อ
อำนาจของเขาเป็นสิ่งที่มนุษย์เราไม่ต้องการเป็นส่วนใหญ่

ลองไต่ตรองถึงสิ่งที่ท่านอาจารย์เปาโลเขียนไว้เกี่ยวกับประสบการณ์ของ
อับราฮัมในพระธรรมกาลาเทีย บทที่ 4

ท่านที่อยากอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังธรรมบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด เพราะมีเขียนไว้ว่า **อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย** บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญาข้อความนี้เป็นอุปไมย **ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาทั้งสองคน**หนึ่งมาจากภูเขาศีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาศีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง (กาลาเทีย 4:21-26)

ท่านอาจารย์เปาโลอธิบายว่าบุตรชายสองคนของอับราฮัมเป็นสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาสองฉบับที่กำลังต่อสู้กันภายในตัวเขา

เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้ (กาลาเทีย 5:17)

ธรรมชาติของจิตวิญญาณของอับราฮัมในการที่ไม่ฟังฟังพระเจ้าได้ต่อสู้กับพระวิญญาณของพระคริสต์ซึ่งได้เข้ามายังอับราฮัมตอนที่ท่านยอมจำนนต่อพระเจ้าและได้ออกจากแผ่นดินของตน

โดยพระวิญญาณของพระคริสต์ ทำให้อับราฮัมได้รับคำมั่นสัญญาจากพระเจ้าและความเชื่อของท่านถูกนับสถิติกับพระองค์ถือเป็นความชอบธรรมเพราะว่าท่านได้เชื่อถ้อยคำที่พระเจ้าตรัส ภายหลังจากความเชื่อที่ได้รับมานั้นเริ่มสะดุดและท่านยอมจำนนต่อเนื้อหนังโดยการฟังคำแนะนำของนางซาราห์ในการที่จะเอาภรรยาอีกคนเพื่อที่จะให้กำเนิดบุตรแห่งพระสัญญาโดยการที่ไม่ได้ฟังฟังพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์ นี่คือการกระทำของความไม่เชื่อฟังที่มีการอธิบายอยู่ใน “พันธสัญญาเก่า” ท่านอาจารย์เปาโลได้เชื่อมโยงการกระทำเช่นนี้กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับชาวอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย ที่ภูเขาซีนาย พระเจ้าตรัสแก่ชาวอิสราเอลผ่านโมเสสว่าพระองค์จะทำอะไรบ้างเพื่อพวกเขา

ท่านถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขา กล่าวว่า **“บรรดาสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ในวันนั้นพวกเราจะทำตามและเราจะเชื่อฟัง”** โมเสสก็เอาเลือดพรหมประชาชนและกล่าวว่า **“ดูเถิดนี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวจนะทั้งหมดนี้”** (อพยพ 24:7,8)

ตรงนี้เราจะเห็นว่าไม่มีการบันทึกหลักฐานว่าชาวอิสราเอลได้ตอบสนองต่อถ้อยคำของพระเจ้าอย่างเต็มใจด้วยคำว่า “อาเมน”(ขอให้เป็นอย่างนั้น) แต่พวกเขาไม่ได้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขากลับทำตามในทางที่พวกเขาคิดไปเองเพื่อที่จะพยายามเติมเต็มพระสัญญาของพระเจ้า ชาวอิสราเอลได้สัญญาว่าจะเชื่อฟังพระเจ้าแต่ไม่ครุ่นคิดในคำสัญญา

ว่าจะจัดเตรียมอะไรสำหรับความผิดพลาดที่พวกเขาอาจทำ พวกเขาไม่ได้สำนึกบาปและความบกพร่องของตัวเองพวกเขาในการที่จะเชื่อฟังพระเจ้า แต่พวกเขาใช้กำลังของพวกเขาเองและได้มองข้ามความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะขอให้พระเจ้าทรงเข้ามาทำงานในจิตใจ เราจะไม่มีความรู้สึกปราถนาถึงพระองค์ ถ้าหากเราคิดว่าเราสามารถเชื่อฟังพระบัญญัติด้วยกำลังของเราเอง เนื่องจากพวกเราไม่เข้าใจความบาปที่แท้จริงของพวกเราเพราะชาวอิสราเอลได้สัญญาว่าจะเชื่อฟังพระเจ้าโดยไม่ได้คำนึงถึงความเสี่ยงในความล้มเหลว ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถมีการยกโทษในขอบเขตของพันธสัญญาเก่า ซึ่งในพันธสัญญาเก่าเราจะพบแต่ความล้มเหลวและความตายเท่านั้นจนกว่าจะมองเห็นความจำเป็นของเราในการขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพื่อนำเราเข้าสู่พันธสัญญาใหม่กับพระองค์ ให้สังเกตสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้

เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย**พระบัญญัติ** นั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึง**ความตาย** (โรม 7:9,10)

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเติมเต็มพระสัญญาของพระองค์ในชีวิตของเรา แต่แนวทางปฏิบัติเช่นนี้มักจะติดขัดเมื่อเราเดินตามเส้นทางชีวิตที่เราเลือกเอง ผลของสิ่งนี้จะให้เราห่างเหินไปจากพระเจ้าและชีวิตนิรันดร์ ด้วยเหตุผลการใช้ชีวิตตามความคิดของตัวเองจะนำมาซึ่งความเจ็บปวด

และความพินาศ ในพระคัมภีร์การใช้ชีวิตตามอำเภอใจมักจะเรียกว่าการตาม “ธรรมชาติของเนื้อหนัง” หรือตาม “เนื้อหนัง” ลองสังเกตที่ท่านอาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้

ถ้าเช่นนั้นสิ่งที่ตึกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอย่าทรงยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย **บาปต่างหาก** คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ตึนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตายเพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดย **อาศัยพระราชบัญญัตินั้น** บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนักเพราะเรารู้ว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ **แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ภายใต้บาป** (โรม 7:13,14)

ข้อความนี้แสดงว่ามีทั้งประสบการณ์แห่งพระวิญญาณและประสบการณ์ของเนื้อหนัง ประสบการณ์แห่งพระวิญญาณคือการที่เราไว้วางใจว่าเมื่อพระเจ้าทรงสัญญาอะไรกับเรา พระองค์จะทรงเพิ่มพูนสิ่งทั้งปวงให้และทรงเติมเต็มพระสัญญานั้น ๆ ประสบการณ์ของเนื้อหนัง คือ การที่เราทำตามใจตัวเราเองในทุกๆเรื่อง ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่เกิดความสงสัยในพระสัญญาของพระเจ้า และเราแสวงหาหมายสำคัญเพื่อยืนยันสิ่งที่เราสงสัยและพยายามให้พระสัญญาของพระเจ้าบรรลุตามความเข้าใจที่ไม่สมบูรณ์แบบของเราเอง ในพระธรรมกาลาเทียบทที่ 4 ท่านอาจารย์เปาโลเรียกประสบการณ์แห่งพระวิญญาณว่า “พันธสัญญาใหม่” และประสบการณ์ของเนื้อหนังว่าประสบการณ์แห่ง “พันธสัญญาเก่า”

เมื่อเชื่อมโยงเรื่องนี้กลับไปสู่ชีวิตของอับราฮัม เราสามารถเห็นได้ว่า บุตรชายของท่านที่เกิดจากผู้หญิงทั้งสอง (นางซาร่าห์และนางฮาการ์) ตั้งอยู่บนพระสัญญาเดียวที่พระเจ้าตรัสไว้แก่อับราฮัม เหตุฉะนั้น เด็กทั้งสองคืออิสมาเอลและอิสอัค จะเป็นตัวอย่างของการปรากฏอย่าง ประจักษ์แจ้งของประสบการณ์ทั้งสองซึ่งอับราฮัมได้รับ ประสบการณ์ แรกมาจากฝีมือมนุษย์ คือ ความสัมพันธ์กับนางฮาการ์ที่ให้กำเนิดอิสมาเอล ส่วนประสบการณ์ที่สอง ตั้งอยู่บนความเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ และความอัศจรรย์แห่งพระคำของพระเจ้าที่สมบูรณ์พระสัญญาทุก ประการ ซึ่งสามารถเห็นได้ผ่านความสัมพันธ์กับนางซาร่าห์ที่ให้กำเนิด อิสอัคผู้เป็นบุตรแห่งพระสัญญา

การสังเกตว่าพันธสัญญาทั้งสองสามารถเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของมนุษย์คน เดียวกันได้ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ พันธสัญญาเหล่านี้ไม่ใช่สัญลักษณ์ สำหรับสองยุคที่ข้ามช่วงเวลาอันยาวนาน (ไม่ใช่ว่าพันธสัญญาเก่า คือ ยุคก่อนพระเยซูและ พันธสัญญาใหม่ คือ ยุคหลังพระเยซู) ously เราได้ ศึกษาชีวิตของอับราฮัม จะพบได้ว่าการยอมรับของท่านของพระสัญญา ของพระเจ้าได้แสดงให้เห็นถึงความเต็มใจของเขาคือจะรับคำเชิญให้เข้าสู่ พันธสัญญาใหม่กับพระเจ้าตอนอับราฮัมปฏิเสธการรับคำเชื่อเชิญของ พระเจ้า ท่านกำลังแสดงออกถึงสิ่งที่เป็นธรรมชาติในจิตใจของมนุษย์ ซึ่ง มีความแข็งกระด้างกระตือรือร้นและปรารถนาที่จะทำทุกอย่างตามใจด้วยตัว ของเราเอง ชีวิตของอับราฮัมเป็นแบบอย่างว่าแนวทางปฏิบัติการณ์นี้เกิด

ขึ้นกับมนุษย์หลายครั้งหลายครา นี้ก็เพราะว่าพันธสัญญาเก่าแสดงออกถึงธรรมชาติของจิตใจมนุษย์และพระเจ้าทรงใช้มันเป็นเครื่องมือในการสะท้อนให้เห็นว่าตัวตนที่แท้จริงของเราเป็นเช่นไรเพราะโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้เลย

เมื่อเห็นภาพสะท้อนของตัวเองก็จะเกิดความรู้สึกว่าเราได้ล้มเหลวและต้องได้รับโทษทัณฑ์จากพระเจ้าแต่พระองค์จะทรงสำแดงพระคุณแก่เราและเชื่อเชิญให้เข้าไปสู่พระสัญญาแห่งการไถ่ให้รอดจากความบาปทุกการกระทำตามอำเภอใจตนเองและทุกความเห็นแก่ตัวเป็นการแสดงถึงการอยู่ภายใต้อำนาจของพันธสัญญาเก่าฉะนั้นทุกครั้งที่อับราฮัม “ได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” ถือเป็น การยอมรับว่าตนเองเป็นมนุษย์ที่อ่อนแอและพระเจ้าจะทรงสำเร็จพระสัญญาในชีวิตของตนโดยความเชื่อจากพระเยซูคริสต์ซึ่งอยู่ในพันธสัญญาใหม่ เหตุฉะนั้นการไตร่ตรองถึงข้อมูลนี้อาจมีผลอะไรต่อชีวิตของเรา พระเจ้าทรงมอบพระสัญญาแก่เราแล้ววียัง

พันธสัญญาใหม่

พระคัมภีร์ได้บันทึกพระสัญญาของพระเจ้าที่เชื่อเชิญให้พวกเราเข้าไปสู่การพักผ่อนของพระองค์ซึ่งมีไว้ให้เรา คำว่า “การพักผ่อน” ถูกใช้เพื่ออธิบายความคิดของเราว่าเราควรหยุดพยายามทำในสิ่งที่จะบรรลुพระสัญญาของพระเจ้าในวิถีทางของเราเอง ซึ่งในทางกลับกันนั้น ขอให้เราไว้วางใจในพระเจ้าแล้วปล่อยให้พระองค์ทรงสำเร็จพระสัญญาด้วยพระองค์เองในตัวเรานั้นจะดีกว่า ให้สังเกตข้อความดังต่อไปนี้

ดังคำกล่าวที่ว่า (ในหนังสือสดุดี 95:7)

“วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายได้ยืมพระสุรเสียงของพระองค์

อย่าให้จิตใจของท่านคือรั้นเหมือนอย่างในการกบฏครั้งนั้น”

ใครเล่าที่ได้ยืมแล้วแต่ยังกบฏก็คือ ทุกคนที่ไม่เสสนาออกจากอียิปต์ไม่ใช่หรือ แล้วใครเล่าที่พระองค์ทรงพระพิโรธตลอดสี่สิบปีนั้นคือคนเหล่านั้นที่ทำบาป และซากศพของพวกเขาถูกทิ้งในถิ่นทุรกันดารไม่ใช่หรือ และกับใครเล่าที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักของพระองค์ ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังไม่ใช่หรือ เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นว่าการที่พวกเขาไม่สามารถเข้าไปได้นั้นก็เพราะพวกเขาขาดความเชื่อ ฉะนั้น เมื่อพระสัญญายังมีอยู่ว่าจะให้เราเข้าสู่การหยุดพัก(สงบสุข)ของพระองค์ ก็ให้เรา

ทั้งหลายระมัดระวัง มิฉะนั้นอาจจะมีบางคนในพวกท่านไปไม่ถึง เพราะเหตุที่แท้จริง เราได้รับข่าวอันประเสริฐเช่นเดียวกับพวกเขา แต่ข่าวที่ได้ยินนั้นไม่เป็นประโยชน์แก่เขาเหล่านั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อ

(ฮีบรู 3:15-4:2)

ถ้าเราเชื่อในถ้อยคำของพระเจ้าและยอมอันเชื่องให้พระองค์สำเร็จพระสัญญาต่างๆ ทุกประการ นั้นหมายความว่าเรากำลังจะได้เข้าไปสู่การพักผ่อน (“หยุดพัก” หรือ “สงบสุข”) ไม่ต้องกังวลว่าเราจะทำอย่างไรเพื่อให้บรรลุสิ่งนี้ให้ไว้วางใจในพระองค์พระเจ้าผู้สัตย์ซื่อ แล้วอะไรคือพระสัญญาที่พระเจ้าทรงประทานแก่เราละ

"แต่ นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เราจะบรรจुरาชบัลลังก์ของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตน และพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า 'จงรู้จักพระเจ้าเยโฮวาห์' เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กจนน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป" (เยเรมีย์ 31:33,34)

พระสัญญาที่แสนอัศจรรย์นี้ คือ พันธสัญญาใหม่ เป็นพระสัญญาซึ่งทำให้ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์สามารถเกิดขึ้นได้และสามารถบรรลุตาม เป้าหมายซึ่งเป็นพระสัญญาแห่งพระอุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบ พระเจ้าทรง สัญญาว่าจะทรงกระทำสิ่งนี้ให้ ถ้าเราพยายามเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของ เราด้วยกำลังของตัวเองก็จะต้องเผชิญกับความล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกครั้งที่เราล้มลง พวกเราจะเผยถึงพันธสัญญาเก่ากำลังเปิดเผยความ บาปที่เรามีและบาปนั้นจะนำมาซึ่งความเจ็บปวด ความทุกข์และความ ตายต่ออุปนิสัยเก่าของเรา พระเจ้าทรงเชิญให้เรายึดมั่นในพันธสัญญา ใหม่ซึ่งเป็นพระสัญญาที่สมบูรณ์แบบโดยความเชื่อเหมือนกับที่อับราฮัม เคยมี ประสบการณ์แห่งทั้งพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่ทำงาน ร่วมกันในจิตใจจนกว่าเราจะเลิกพึ่งพาตนเองและกำจัดความเป็นทาส ต่ออุปนิสัยเก่าแล้วได้มาพักผ่อนผ่านประสบการณ์แห่งพันธสัญญาใหม่ อย่างเต็มบริบูรณ์

บางคนคิดว่าเมื่อเราได้เข้าไปสู่พันธสัญญาใหม่แล้วเป็นไปไม่ได้ที่จะกลับ ไปสู่พันธสัญญาเก่าและถ้าพบว่าตัวเองกำลังได้รับประสบการณ์แห่งพันธ สัญญาเก่าอีกครั้ง แสดงว่าคุณไม่เคยมีประสบการณ์จริงๆกับพันธสัญญา ใหม่ตั้งแต่ต้น เราสามารถเห็นจากชีวิตของอับราฮัมว่าข้อสันนิษฐานนี้ไม่ เป็นความจริง อับราฮัมมีความเชื่อในพระเจ้าและได้รับของประทานแห่ง ความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ไปแล้ว แต่ภายหลังก็พบว่าตัวเองได้ เกิดความสงสัยในพระสัญญาของพระเจ้าและกำลังมีประสบการณ์แห่ง

พันธสัญญาเก่าที่ได้หวนกลับมาอีกครั้งควบคู่กับการมีประสบการณ์แห่งพันธสัญญาใหม่

บ่อยครั้งเราได้พบเจอพระสัญญาของพระเจ้าแล้วเชื่ออย่างสนิทใจว่าสิ่งนั้นจะกลายเป็นจริง แต่เมื่อเวลาผ่านและสถานการณ์ของสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไป หรือเราถูกกดดันโดยปัจจัยภายนอกความกลัวและความสงสัยสามารถเข้ามาในใจและความเชื่อของเราอาจสะดุดได้ นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับอับราฮัมและเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นกับเราด้วย เคยมีช่วงเวลาหนึ่งที่อับราฮัมใช้ชีวิตกับนางฮาการ์และนางซาราห์ซึ่งเป็นเวลาที่จิตใจของเขาเหมือนจะแยกเป็นสองส่วนระหว่างประสบการณ์แห่งพันธสัญญาทั้งสองแบบ นี่คือสิ่งที่เหมือนกันสำหรับมนุษย์ทั้งหลายซึ่ง “...มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน” (โรม 4:12)

พันธสัญญาทั้งสองแสดงให้เห็นว่าอุปนิสัยที่แท้จริงของมนุษย์เป็นเช่นไร พระเจ้าทรงไม่เคยเปลี่ยนแปลง ฉะนั้นพระสัญญาต่างๆของประสบการณ์แห่งพันธสัญญาทั้งสองก็ยิ่งเหมือนเดิม มนุษย์อยู่ในสภาพที่ล้มลงในความบาปพร้อมอุปนิสัยที่รวนเร พวกเราเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงและการตัดสินใจของเราเป็นสิ่งที่กำหนดว่าจะพบเจอประสบการณ์แบบไหน พันธสัญญาเก่าหรือพันธสัญญาใหม่ เพราะเรามนุษย์ล้มลงในความบาปและมีธรรมชาติที่หลงผิดซึ่งตามซาตาน สัญชาติญาณพื้นฐานของเราคือการพึ่งพาตัวเองเกินไปแทนที่จะพึ่งพาพระเจ้า เรื่องนี้ยืนยันได้ว่ามนุษย์ทุกคนจะต้องผ่านประสบการณ์แห่งพันธสัญญาเก่าต่อเมื่อเขาได้เริ่มต้น

ความสัมพันธ์กับพระเจ้าเมื่อมนุษย์เข้ามาสู่ความเข้าใจที่ดีขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าและการที่เราต้องพึ่งพาพระองค์เริ่มเห็นได้ชัดเจน ในเวลานั้นแหละเราจะพบกับประสบการณ์แห่งพันธสัญญาใหม่ เราจึงเห็นได้ว่าพันธสัญญาเก่า นั้นได้นำไปสู่พันธสัญญาใหม่ ไม่ใช่เพราะมันคือน้ำพระทัยของพระเจ้าแต่จิตใจของมนุษย์ต่างหากที่เริ่มต้นด้วยสภาพจิตที่สับสนและขาดความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

เมื่อเราเชื่อและไว้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงสำเร็จพระสัญญาต่างๆที่พระองค์ตรัสไว้ ในวันนั้นเองเราจะได้สัมผัสการฝึกฝนอย่างแท้จริง เพราะไม่ต้องกังวลว่าพระสัญญานั้นจะสำเร็จได้อย่างไร เราจะเชื่อว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้ก็จะสำเร็จด้วยฝีพระหัตถ์ของพระองค์

ท่าน (อับราฮัม) มิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า **ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้** ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน (โรม 4:20-22)

และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงโหมนัสตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คนเหล่านั้น (ชาวฮีบรูที่ออกมาจากอียิปต์) ที่กระทำความบาป และซากศพของเขาทิ้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ และแก่ใครหนอที่พระองค์ได้ทรงปฎิญาณว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็คนเหล่านั้นที่

ไม่เชื่อมิใช่หรือฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่ที่สงบสุขนั้น
ได้เพราะเขาไม่ได้เชื่อ (ฮีบรู 3:17-19)

ฉะนั้นพระสัญญาเก่าและพระสัญญาใหม่คือระบบที่สวยงามอย่างยิ่งที่
เปิดเผยทางที่พระเจ้าทรงนำคนที่ขาดความเชื่อให้เข้ามามีความสัมพันธ์
แห่งความเชื่อในถ้อยคำของพระองค์ และในที่สุดได้เห็นพระสัญญาต่างๆ
เติมเต็มโดยพระดำรัสของพระเจ้า

ข้าพเจ้าหวังว่าการที่เราได้มาศึกษาเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์แก่ทุก ๆ ท่าน
ในการใคร่ครวญถึงความตั้งมั่นของพระเจ้าในการช่วยเหลือลูก ๆ ของ
พระองค์ให้พ้นจากภัยแห่งความบาป

อย่าให้พวกเราต้องกลัวเมื่อเกิดความผิดพลาดแล้วล้มลงไป แต่จง
ตระหนักเถิดว่าเรากำลังพยายามสำเร็จพระสัญญาของพระเจ้าด้วยทาง
ของเราเอง พระเจ้าทรงไม่เคยทอดทิ้งเราเมื่อเราล้มลงไป พันธสัญญา
ใหม่ของพระองค์เป็นความจริงและรอเราอยู่เสมอ เพียงแค่เรายอมถ่อม
ใจยอมรับจุดบกพร่องและความผิดพลาดเมื่อเราล้มลงแล้ววางใจในการ
ให้อภัยและพระเมตตาของพระองค์ อุปนิสัยของเราจะค่อยๆ ขยับเข้าใกล้
พระลักษณะของพระเยซูคริสต์เพราะเราไม่ได้ทำตามอำเภอใจตัวเองแต่
เราจะวางใจในพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงสำเร็จสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้

เมื่อมีธรรมบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระธรรมบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น (โรม 5:20)

เมื่อท่านล้มเหลว พระคุณของพระเจ้าจะเข้ามาแทนที่ความล้มเหลวนั้น ผ่านพันธสัญญาใหม่เพื่อท่านจะได้ก้าวไปยังข้างหน้าด้วยความเชื่อ จริงๆ แล้วความล้มเหลวของท่านสามารถช่วยให้ท่านวางใจในพระเจ้ามากขึ้น ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงปราถนาที่จะให้เราล้มเหลวแต่พระองค์ทรงรู้จักจิตใจที่อิสระของเราดี และนี่คือเส้นทางที่ทุกคนต่างต้องเดินผ่านเพื่อไปสู่ความเชื่อที่สมบูรณ์แบบ

ขอให้เราเดินตามแบบอย่างของอับราฮัมผู้เป็นบิดาของเราและมีชัยชนะ เหมือนอย่างที่ท่านได้รับแล้วเข้าไปสู่การพักผ่อนสงบสุขในพระสัญญาต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การผจญภัยแห่งความเชื่อ

การเข้าใจเกี่ยวกับพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่เป็นส่วนสำคัญในการเข้าถึงความหมายของพระคัมภีร์และการอ่านโดยมีกรอบความเข้าใจที่ถูกต้อง หนังสือเล่มนี้จะแนะนำเกี่ยวกับพันธสัญญาในลักษณะที่เรียบง่ายเพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้องค์ประกอบที่สำคัญเพื่อเกิดความเข้าใจในเรื่องนี้

มีความสับสนเป็นอย่างมากในเรื่องของพันธสัญญาเนื่องจากความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นในศาสนาคริสต์เมื่อหลายศตวรรษก่อน ความเรียบง่ายของพันธสัญญานั้นแสดงออกมาโดยผ่านชีวิตของอับราฮัม และนี่คือสิ่งที่ท่านอาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้ในหนังสือพระธรรมกาลาเทีย

เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั่นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง...(กาลาเทีย 4:22-24)

ขอให้เส้นทางผจญภัยแห่งความเชื่อของท่านเปี่ยมล้นด้วยพระพรเมื่อท่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้...